

Պարույր Սևակ

Անքնության դեղատոմս

Ոչի՛նչ այնպես ինձ չի հուզում,
Ինչպես մի հարց միամիտ.
Խավարն ինչո՞վ մաշեցնել,
Գիշերն ինչպե՞ս լուսացնել,
Եթե սրտիդ ճմլումն էլի
Թույլ չի տալիս մտնել քուն...
Տե՛ս, ջղային այս անտառը
Հանգստացավ ինքն իրեն՝
Իր հերթական նույն ապրած՝
Տառապած ու պարտասուն:
Իսկ ջրերը
Հար տանջվելով անքնության բիրտ ձեռքից,
Բարձունքներից ցած են նետվում՝
Ինքնասպանի մոլուցքով,
Բայց, կատվի պես,
Միշտ ընկնում են իրենց ճկուն թաթերին
Եվ, մի վայրկյան շնչակտուր, մլավում են քիչ հետո
Ու լուրջան մեջքի վրա նո՛ր ու նորից փակցրնում
Իրենց տենդոտ գառանցանքը՝
Խռովության կոշի պես...
Իսկ ես՝ ներկա, մինչ հայացքըս՝ բացակա,

Օտարվում եմ ինքրս ինձնից,
Ինքրս ինձ չե՛մ ճանաչում:
Չլախտավոր ինչ-որ խոհեր,
Ինչ-որ մտքեր ընկնավոր
Թպրտում եմ, ընկնում-ելնում՝
Կարծես ո՛չ թե գլխիս մեջ,
Այլ... հեռավոր Լուսնի վրա կամ Մարսի...
Մեռելներն են ինձ այցելում՝
Կերպարանքով երագի,
Ու չեն թողնում, որ գրուցենք երկուստեք.
Իրենք իրենց մենախոսում են անձայն,
Ապա թողնում-հեռանում են,
Որ ես լսեմ քիչ հետո,
Թե ինչպես է երկախոսում ճեպընթացը բքի հետ,
Թե ինչպես են երկախոսում խոհուն ծերպն ու սուր քամին,
Թե ինչպես են ջղաձգվում ա՛յն գետերը հորդաջուր,
Որոնց երբեք ես չեմ տեսել,
Ո՛չ, տեսել եմ... քարտեզին...
Հետո ինչ-որ արվարձաններ,
Ասես տված իրար խոսք,
Արշավում են,
Որ կենտրոնի տեղը իրենք գրավեն,
Դրանով էլ հենց, իբր թե, արագացնեն ապագան...
Իսկ նույն պահին
Ինչ-որ ձայներ իմ կենտրոնում սեփական
Ընդդիմախոս այլ ձայների հայրն ու մայրն են անիծում...
Հետո ինչ-որ անո՛ւշ մի ձայն, անվստա՛հ ու տխրագի՛ն,
Հայցելու պես պահանջում է, որ փորձ անենք չսիրել,
Այլ միշտ մնանք բարեկամներ մերձավոր...
Հետո՛... Հետո՛...

Կարծես թե ես պատկած եմ հենց ի՛նձ վրա
Եվ ինձ վրա ի՛նքըս պատկած,
Ինձ ճմլելով-ճզմելով՝
Հանգստանալ եմ ուզում...
Պարզ չէ՞,
Որ ինձ էլ չի հուզում այն հին հարցը միամիտ,
Թե գիշերը ինչպե՞ս պիտի լուսացնեն,
Թե խավարը ինչո՞վ պիտի մաշեցնեն,
Երբ աչքերիս չի մոտենում քունն անգութ,
Պարզ չէ՞ արդյոք.
Ինքըս պիտի, այսպե՛ս, պատկե՛մ ինձ վրա
Եվ ինձ վրա ի՛նքըս պատկած,
Ի՛նձ ճմլելով-ճզմելով՝
Հանգստանամ փառավո՛ր ու փառահե՛ղ...

17.III.1964թ.

Դիլիջան